

Reisverslag van het transport van 13 tot 23 januari 2025 naar Grădinița in Moldavië.
Chauffeurs zijn Arie de Hoop en Jaap van der Spek.

Zaterdag 11 januari is de vrachtwagen geladen. Hier zien we Jaap de eerste deur dichtdoen. Nog wat kleine spullen erbij en hij is helemaal vol. Een transport dat eerst voor begin maart gepland stond, maar door de omstandigheden in Moldavië is dit in januari gedaan. In Moldavië (vooral in het gebied waar we hulp geven) is er een gebrek aan gas vanwege de oorlog. Er is wel elektriciteit. Kachelhout is ook duur, gekloofd hout kost 90 euro/m³ (Het salaris van een onderwijzeres is 350 euro per maand). In dit transport zitten veel (vloeistofdichte) matrassen, dekens/dekbedden, winterkleding, mutsen en sjaals. Maar ook, en daarom is het transport naar voren gehaald 120

nieuwe elektrische

kachels van 1000 tot 1500 watt.

Maandag 13 januari om 12.00 uur zijn we gaan rijden. Omdat we zaterdag geladen hebben, moeten we eerst nog wachten op de douane papieren. We gaan namelijk de EU uit. We hebben een heel mooie en goede reis gehad. Zeer weinig files, hier en daar wat sneeuw langs de wegen. En we zijn de eerste dag verder gekomen dan Jaap gepland had. We zijn de eerste dag nog door Praag

gekomen om 23.45 uur stonden we stil. Er was nog 1 parkeervak vrij, het was wel lastig indraaien omdat er een vrachtwagen dwars achter de anderen stond. Het parkeren is soms een probleem, te weinig parkeerplaatsen langs de snelwegen. Dinsdagochtend eerst even goed ontbijten en dan kun je er de hele dag tegen aan.

Lekker door kunnen rijden. Alleen in Tsjechië werden we aangehouden voor controle of we echt humanitair waren. Dat is omdat humanitair transport geen tol hoeft te betalen. Maar gelukkig was alles in orde. Na 10 minuten reden we weer. Aan de Slowaakse grens gestopt om een tolkastje te kopen, daar krijg je geen vrijstelling van de tol. Aan de grens met Hongarije hadden we ook geen problemen en 7 uur later stonden we aan de grens met Roemenië. Daar is wel een hoop veranderd sinds september 2024. Er is bijna geen controle meer, alleen wegen om Hongarije uit te komen en 50 meter verder weer wegen om Roemenië in te komen. Er werd wel gevraagd waar we met de humanitaire goederen naar toe gaan. Republiek Moldavië, dan is het geen probleem. Nog een stuk gereden, ik denk van ongeveer 100 km, toen gestopt om te overnachten. Woensdagochtend eerst een goede uitsmijter eten, wat wassen en dan weer rijden, nog 350 km. Een mooie reis door Roemenië. Omdat we maar 10 ton lading hadden konden we lekker snel de bergen op maar ook af, dat is wel wat moeilijker/gevaarlijker dan omhoog i.v.m. de haarspeldbochten. Woensdagavond waren we rond 18.30 uur aan de grens Roemenië Moldavië. Dat liep ook goed, volgens mij heeft dat 2 uur geduurd. Er was nl. een borgstelling niet goed geregeld anders had het sneller gegaan. Even over de grens in Moldavië getankt voor € 1.10 per liter. En toen door naar het douane kantoor in Balti. Daar hebben we overnacht en de volgende dag douane documenten in orde laten maken zodat we toestemming kregen om naar het losadres te gaan.

Op het douaneterrein hadden we nog een mooie ontmoeting met de portier. Volgens mij lag hij te slapen, want normaal komen ze gelijk naar buiten. We hadden een paar minuten gewacht maar er kwam niemand. Nou dan niet, we rijden toch de parkeerplaats op. Toen kwam hij wel. Parkeren en dan met de documenten komen. We moesten binnen komen en gaan zitten op het bed. Hij was blij dat hij kon praten met Hollanders. Eerst liep het gesprek niet zo gemakkelijk, hij praat Roemeens, maar een broodje met een kippenpootje en een beker cognac doen wonderen, we zijn wel een half uur bij hem geweest. (de rechtse foto is gemaakt door de portier).

Donderdag wat rond gelopen en koffie gedronken . Omdat het zo druk was bij de broker duurde het wat langer. (Tussenpersoon die al het papierwerk verzorgt dat nodig is voor het importeren of exporteren van goederen. Denk hierbij aan douaneaangiften, vrachtbrieven, facturen en paklijsten. Zij zorgen ervoor dat alles correct wordt ingevuld en aan alle wettelijke eisen voldoet.) En we hadden veel verschillende goederen bij ons. Iedere categorie meer duurt weer wat langer omdat het apart verwerkt moet worden. Om 13.30 uur mochten we gaan rijden. Dat betekent dat we ongeveer 4.30uur moeten rijden om op het losadres te komen. De weg die we normaal rijden was afgesloten dus dan de betonbaan maar. Het hobbelt wel, maar je hebt geen enkel dorp waar je door heen moet. Deze weg is ooit aangelegd om het leger snel te kunnen verplaatsen. Dus van Balti naar Chisinau (hoofdstad) over de betonbaan. En daarna weer verder over de oude weg,

stuk beton, dan een stukje asfalt, hier en daar een gat in de weg, maar ook veel hobbels. Om 18.00 uur zijn we op het losadres. Parkeren bij de bewaker, en dan eten en slapen.

Vrijdagochtend lossen. De mannen staan klaar om te beginnen. Ze dachten :”We pakken die kast er zo uit”. Maar hij was veel zwaarder dat ze dachten. Er zat namelijk een hoop kleding in. Want lucht hebben ze daar genoeg. Na 2,5 uur lossen de vrachtwagen leeg, veel matrassen dat lost lekker snel.

Alles uit de vrachtwagen is gelost in de gymzaal van de school. Er waren geen leerlingen om te helpen. Omdat er te weinig waren zijn al de leerlingen in een ander dorp naar school gegaan. De rechtse foto is doorgestuurd. De kleding wordt door een aantal dames op tafel gelegd en dan kunnen iedere keer een paar mensen die op de lijst staan bij de sociale dienst kleding komen uitzoeken. En dat word genoteerd.

Na het lossen is het goed eten.

Jammer dat ik geen duidelijke foto heb waar Arie ook op staat.

Links Jaap, rechts voor Sergei de burgemeester van Grădinița, onder zijn verantwoording word alles geregeld voor de uitdeling.

Rechts achter Romeo, die verzorgt de douane papieren en de inklaring voor ons in Moldavië. Erg makkelijk zo'n man. Hij spreekt Roemeens, Russisch, Engels, Duits en ook nog goed Nederlands. En dan nog enkele talen. Romeo kan heel snel schakelen. Het gebied waar wij komen is Russischtalig, 10 km terug is het Roemeenstalig. Als we bij elkaar zijn vertaalt hij alles. Na het eten gaan we met een mevrouw van de sociale dienst op bezoek bij de ergst hulpbehoevende mensen.

Vrijdagmiddag gingen we mensen bezoeken die echt hulp nodig hebben. We hadden ons wel wat voorbereid over wat we deze middag te zien zouden krijgen. Maar 10 van zulke adressen in een straal van een kilometer, daar waren we niet op voorbereid. Op de eerste foto een vrouw alleen in huis op bed. Zonder verwarming, zonder frisse lucht. De lucht van urine en ontlasting, ze liet alles lopen. Volgens mij kan ze niets meer. Ze heeft wel een vloeistof dichte matras, van het vorige transport, en die wordt gelukkig ook gebruikt. De “dode” blik in haar ogen ontroert me nog steeds als ik de foto zie. De andere foto: daar ligt een man op bed in een vergelijkbare situatie. Deze foto heb ik gepakt om de dekens te laten zien waar die man onder ligt. Hij heeft letterlijk alles op bed liggen om warm te blijven. De vrouw op de tweede foto is de maatschappelijk werker van de gemeente. Zij regelt wie hulp krijgt. Haast onvoorstelbaar dat er zulke situaties op 2500 km afstand zijn. Je voelt je zo machteloos, maar ook beschaamd als je ziet hoe wij met onze spullen omgaan. Op deze 10 adressen hebben we kachels en dekens achter gelaten en later zou er meer van de goederen die we gelost hebben naar toe gaan. We hebben geld bij de sociale dienst achtergelaten. De burgemeester heeft getekend en wij hebben daar een foto van gemaakt. Van dat geld kunnen die mensen 2 maanden hun huis wat verwarmen. En in april/mei krijgen wij de foto's van de facturen. Zaterdagochtend hebben we 4 kuub gekloofd hout gekocht. Die hebben we verdeeld over 4 adressen waarvan sommigen geen stroom meer hadden omdat ze afgesloten waren. Geen geld meer om te betalen. Soms moet je keuzes maken; eten kopen en dan zonder stroom en verwarming of stroom en geen eten. KIES MAAR!!! Soms zitten mensen in een neergaande spiraal. Bijvoorbeeld de vrouw op de volgende foto. Een oma die op haar kleinkinderen moet passen. Haar dochter, dus de moeder van de kinderen, is gestorven. Vader kwam zonder werk, kon niet meer voor de kinderen zorgen, kon er niet meer tegen, heeft zijn gezin verlaten. Oma zorgt nu voor de kinderen maar ze heeft ook nog een gehandicapte man!! En bijna geen uitkering. Toch zag het er netjes uit. Bewondering voor deze vrouwen, daar willen we graag hulp geven.

Zaterdag middag kachels en wat dekens bezorgt in een andere plaats. Daar is het minder arm. Alleen kachels en wat dekens, truien en sjaals gebracht, geen geld voor de stookkosten. De foto rechts is de lijst van de sociale dienst. De mensen die spullen/goederen ontvangen moeten tekenen dat ze het ontvangen hebben. Dit om corruptie te voorkomen. De overheid kan bijvoorbeeld vragen: "Waar is dat bed of die stoel gebleven?". Ze weten via de douane documenten wat er gekomen is.

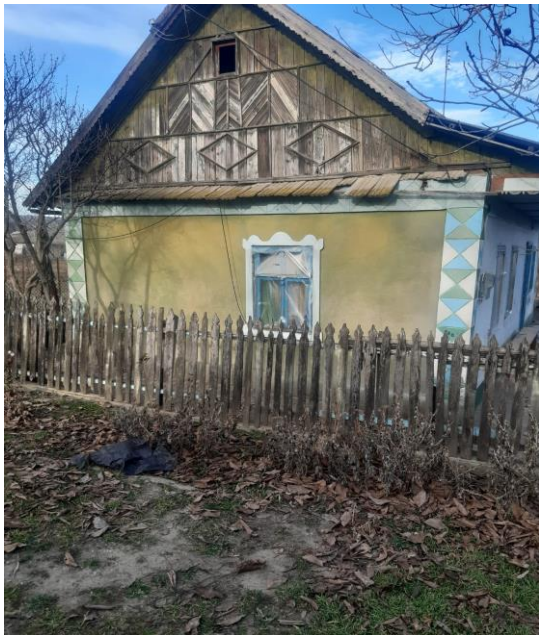
ROMANIA - ROMANIA
ROMANIA - ROMANIA
ROMANIA - ROMANIA

19 January 2023

LISTA

Persoanele în situație de risc pe teritoriul com. Grădinița anul 2023

No. d/c	Numele Prenumele	Tipul familiei (completă, incompletă, etc.)	No. copii	Localitatea	Semnătură
1.	Pavlenko Tatiana	Familie monoparentală, numeroasă	4	s. Leutca	
2.	Mincuna Nadyia	Familie completă, numeroasă	3	s. Leutca	
3.	Olte, Nina	Familie completă, numeroasă	5	s. Leutca	
4.	Golube Larisa	Pensionară		s. Leutca	
5.	Bondarenko Irina	Singurată		s. Leutca	
6.	Bahareva Oxana	Singurată		s. Leutca	
7.	Ovchinnikov Alina	Mamă singură	2	s. Leutca	
8.	Gandrabur Oleg	Singurată		s. Grădinița	
9.	Moldovan Ivan	Singurată		s. Grădinița	
10.	Popov Victor	Singurată		s. Leutca	
11.	Cappuna Maria	LEMNE		s. Leutca	
12.	Vicior Oxana	LEMNE		s. Leutca	
13.	Sighi Svetlana	LEMNE		s. Leutca	
14.	Gullenco Anastolie	LEMNE		s. Leutca	

Hier een paar foto's van de huizen, de voor- en achterkant van de woning. Plastic voor de ramen, bovenin een gat, hier en daar een scheur in de muur. Ze hebben volgens mij rond de eeuwwisseling daar een aardbeving gehad. En sindsdien blijft de grond bewegen. Het is daar heuvelachtig.

De linkse foto is een weg van het ene dorp naar het andere dorp. Als je deze weg een kilometer of 4 volgt dan ben je aan de grens van Transnistrië. Er ligt een klein stukje van Transnistrië voor de grensrivier. Het is een heel agrarisch gebied. Maar om verder Transnistrië in te komen moet je via de hoofdweg. Daar staan de grenswachten met karabijnen klaar.

De rechtse foto. Daar zien we dat sommige huizen beter zijn. Mensen die in het buitenland werken en niet aan de drank zijn hebben het goed. Maar ook mensen die werk hebben en gezond zijn gaat het beter dan 5 jaar geleden. Jaap komt al sinds 2010 in Moldavië en ziet de laatste jaren veel vooruitgang. In de agrarische sector, de druiventeelt maar ook de wegen worden snel beter. Voor toerisme ligt naar zijn idee een grote toekomst, er is veel moois te zien. Wijnkelders, natuur, maar ook kerken en kloosters.

Romeo, onze contactpersoon voor de documenten, zei: “Zoals ieder douaneambtenaar Jaap kent, zo kent ook iedere hond in Moldavië Jaap”. Hier het bewijs. De hond was agressief naar Romeo, maar naar Jaap kwam hij kwispelend, al waren we daar nog niet eerder geweest. En toen we een deken en een kachel gegeven hadden kon hij helemaal geen kwaad meer doen. Even snuffelen aan zijn jas of daar nog meer in zit.

Zondag zijn we in een naburig dorp naar de kerk geweest, een Baptisten gemeente. De kerkdienst duurt daar 2 uur. Eerst een half uur zingen door verscheiden leden van de kerk. Dan begint de preek, maar eerst worden de gasten welkom geheten en gezegd waar ze vandaan komen. En dan mogen we zelf ook kort wat zeggen. Wie we zijn, over onze thuissituatie, kerk waar je bij hoort. We hadden afgesproken dat we daar niet zouden eten, alleen de kerkdienst bijwonen. Misschien is het ook een plaats waar we hulp kunnen geven. Maar na de dienst zei de voorganger: “Even koffiedrinken”. Nou goed, dat kan wel. Dat werd koffie met een paar kippenpoten, paprika en tomaten, maar ook brood en nog meer. We hebben op zaterdagmiddag ook honing gekocht bij een imker waar we al vaker geweest zijn. Honing die we in Nederland weer verkopen en de opbrengst is voor het volgende transport. Het eerste wat Andriana zei; “LIA??”. Maar helaas, die was er deze keer niet bij.

We hebben ook de oude wijnkelder weer bezocht. Een mooie oude wand met oude wijn en een laag stof op de flessen.

Nog een foto van de bushalte. En we nemen afscheid van de mensen in Grădinița .

Een reis met veel emoties. Maar ook een reis om niet meer te vergeten. De armoede en ellende die we gezien hebben blijft nog een tijd in ons geheugen. Maar ook mooie momenten hebben we gehad. Zoals dat hulp echt resultaat heeft. Bijv. de kinderen die er beter uitzien. Plaatsen waar we kippen gegeven hebben, en die er nog steeds lopen, en de mensen ons bedanken dat ze nu iedere dag weer eieren hebben en die kunnen ruilen met andere goederen.

Maandagochtend om 8 uur zijn we weer gaan rijden. En na een voorspoedige reis mochten we woensdagavond weer thuis komen.

